

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 601/2022-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Fínsko, zastúpenej advokátkou Mgr. Evou Braxatorisovou, Trenčianska 17, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. 9C/511/2015 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 10Co/136/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiska

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Tiež navrhla vysloviť príkaz okresnému súdu aj krajskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznať finančné zadost'učinenie 3 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že žalobca (ako poskytovateľ ubytovacích služieb) sa žalobou podanou na okresnom súde 30. októbra 2015 domáhal ochrany osobnosti proti sťažovateľke. Žalobu odôvodnil tým, že sťažovateľka počas pobytu s rodinou publikovala na webovom portáli www.ubytovanienaslovensku.sk a tiež www.slanavoda.sk represívnu recenziu, v ktorej uviedla svoje negatívne skúsenosti s ubytovacím zariadením. Obsahom recenzie bola nespokojnosť sťažovateľky ako spotrebiteľky ubytovacích služieb konkrétne s neprichystaním rezervovaných izieb, hygienou, personálom a nedodaním večere v objednanom počte. Keďže negatívna recenzia mohla nepriaznivo vplyvať na reputáciu ubytovacieho zariadenia žiadal, aby súd zaviazal sťažovateľku odstrániť recenzie z uvedených webových portálov a ospravedlniť sa mu za publikovanú negatívnu recenziu.

3. Sťažovateľka sa vzájomnou žalobou domáhala zaplataenia finančného zadost'učinenia 600 eur z dôvodu porušenia jej spotrebiteľských práv vyplývajúcich zo zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 9C/511/2015 zo 6. augusta 2018 v celom rozsahu žalobe žalobcu vyhovel, konanie sčasti o vzájomnej žalobe sťažovateľky zastavil a vo zvyšnej časti vzájomnú žalobu sťažovateľky zamietol.

5. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky rozsudkom č. k. 10Co/136/2019 z 24. februára 2022 rozsudok okresného súdu vo vyhovujúcej časti zmenil a žalobu žalobcu zamietol, v časti o zamietnutí vzájomnej žaloby rozsudok okresného súdu potvrdil, v časti o zastavení konania o vzájomnej žalobe rozsudok okresného súdu odmietol a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

6. Z doplnenej ústavnej sťažnosti z 10. októbra 2022 vyplýva, že v súčasnosti prebieha dovolacie konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka namieta celkovú dĺžku konania v trvaní takmer siedmich rokov, pričom krajský súd rozhodol po troch rokoch a šiestich mesiacoch. Tiež namieta, že písomné vyhotovenie rozsudku krajského súdu jej bolo doručené až po šiestich mesiacoch od rozhodnutia súdu. Podľa názoru sťažovateľky všeobecné súdy boli v konaní nečinné a v konaní postupovali nesústreďene. Vec nie je právne ani skutkovo náročná a jej správanie negatívne neovplyvnilo celkovú dĺžku namietaného konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019).

9. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby

domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

10. Ústavný súd už rozhodol, že porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v kontexte ustanovenia § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predstavuje tzv. „iný zásah“ (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03). Podstatou a cieľom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (I. ÚS 22/01, III. ÚS 389/2022). Uvedený právny názor je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok z 3. 3. 2009 vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05). Uvedená prax súvisí s podstatou uplatnených práv, ktorých cieľom je ochrana pred právnou neistotou vyvolanou nerozhodnutím spornej veci. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že pod pojmom trvajúce súdne konanie je potrebné v zásade rozumieť konanie od jeho začatia do jeho právoplatného meritórneho skončenia. Právoplatnosťou meritórneho rozhodnutia nastáva nastolenie právnej istoty sťažovateľky vo veci samej.

11. Ústavný súd vlastným šetrením zistil, že rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 25. júla 2022 (súdny register doložiek právoplatnosti a vykonateľnosti dostupný na www.justicegov.sk, pozn.). Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 26. septembra 2022. Z uvedeného vyplýva, že v čase podania ústavnej sťažnosti bolo vo veci sťažovateľky právoplatne rozhodnuté (porov. II. ÚS 250/2022). Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

12. Ústavný súd ale pre úplnosť dodáva, že toto rozhodnutie nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci, a v prípade, že nečinnosť, resp. neefektívna činnosť okresného súdu v konaní po podaní dovolania, príp. postup samotného najvyššieho súdu budú dosahovať intenzitu na vyslovenie porušenia základných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, sťažovateľka sa môže opätovne obrátiť na ústavný súd s ústavnou sťažnosťou. Nepochybne to tiež platí aj pre prípad, že by najvyšší súd zrušil rozhodnutie nižšieho súdu, čím by sa vec dostala do štádia právoplatne neuzavretej záležitosti, keďže už len samotná dĺžka konania indikuje možné porušenie uplatnených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2022

Peter Straka
predseda senátu